

grundlovmæssigt; men dette Lovforslag, som gaaer ud paa at vedtage en Bestemmelse, der gjør det umuligt for os, siden at gjøre Grundloven gjældende, det er det, jeg sætter mig imod og ikke vil give min Stemme til.

Rée: Jeg maa dog aldeles bestemt modsigge den Paastand af den ærede Rigsdagsmand, at nærværende Sag har noget med Grundloven at gøre (Lindberg: Saa!); ja, det nytter virkelig ikke, at den ærede Rigsdagsmand bestandig blot paastaar; jeg har hørt mange Paastande, og man hører idelig mange saadanne af den ærede Taler, men man hører meget saa Beviser for Paastandenes Rigtighed, og jeg har navnlig ikke hørt det ringeste virkelig fornuftige, gyldige Beviis for, at nærværende Sag har noget med Grundloven at gøre, og det har den jo aabenbart heller ikke; thi der kan jo ikke senere foretages nogen Forandring i Goldloven uden den danske Rigsdags Samtykke, og vil den danske Rigsdags Indflydelse med Hensyn til Initiativet til Forandringer i Grundloven i noget Punkt blive hvilende, saa steer der jo, som saa ofte gjentaget, ikke anden Forandring nu, end der steer i 1850, da Goldlinien blev forlagt til Eideren. Den ærede Taler maa jo ogsaa vide, da han siger, at vide saa god Bessked om Alt, hvad der er blevet forhandlet i denne Sag, at det allerede ved Fremlæggelsen af den Lov, som førte Goldlinien til Eideren, blev tilkjendegivet, at den skulde flyttes til Elben, og der er hverken da eller nogetsteds siden blevet sagt, som af den ærede Taler saa ofte paastaar, at Fællesforfatningen først skal gives, før Golden bliver eens for det hele Monarchie. Da nu forevrigt den ærede Taler staaer saa fast paa sine Meninger, saa maa han ogsaa tillade os at have en anden Mening, og min Mening er da, og har altid været, at det Fornuftige er, at der først skal være fælles Grund for Monarchiet til at bygge paa, før der opføres en fælles Bygning for hele Monarchiet, at der først sørges for, at der ikke er en Kløft midt inde i Landet, som gjør det vanskeligt at opføre en virkelig fælles Bygning; thi det nytter sandelig ikke, at vi faae en nominel Fælles-

forfatning, at vi faae en Forfatning, der kaldes Fællesforfatning, medens Monarchiets Tilværelse endnu forbliver brudt i det Indre. Først maa der være et fælles Hegn om Landet, ogsaa i de vigtige materielle Anliggender; derfor har jeg altid anseet det for nyttigt og nødvendigt, at Landet saa hurtigt som muligt kommer ind under een fast, fælles Goldgrænse, og det er efter min Mening — og har været det for længe siden — allerede en tilstræffelig bestemmende Grund for Enhver af os og for Regjeringen til at gjøre alt muligt for at faae Goldgrænsen for Monarchiet flyttet, for dermed ogsaa at give Regjeringen et Middel ihænde til saameget som muligt at fremskynde Forelæggelsen af Fællesforfatningen; men først Betingelsen for en fælles Stat, før der kan være Tale om en virkelig fælles Forfatning.

Lindberg: Ja, det kan nok være, at den ærede sidste Taler er saa overordentlig begjærlig efter at faae Alt i Fællesskab med Tydskland, thi det maa jo være derom, det gjælder (Rée: Ah! umotiveret Snaa!). Vi have allerede en saadan Enhed i Hæren med Hensyn til Holsteen, at vi ikke have kunnet faae det afgjort, at der ikke ogsaa kunne gaae danske Folk til den tydske Forbunds Hær; det er ikke bleven afgjort endnu; vi have en saadan Forbindelse i Finantsager, ogsaa med Hensyn til Hertugdømmet Holsteen, at dersom der kræves finantstille Offre fra det tydske Forbunds Side, saa vide vi slet ikke, hvorledes det skal blive ordnet, førend vi faae denne Fællesforfatning. Det er den, jeg paastaar, vi skulde have seet, at den er af en saadan Bestaffenhed, at vi kunne gaae ind paa den, og, naar vi først have den, saa kan der være forstandig Tale om, hvorledes alle Forholdene skulle rettes derefter; men bagefter at komme med Forfatningen, det anseer jeg for at være i allerhøieste Grad uforsvarligt. Man bærer sig dog virkelig ikke saaledes ad, at man først bygger et Tag og sidenefter seer at faae lagt en Grundvold; vi skulle først have Grundvolden, det er Fællesforfatningen, som skal være Grundlaget.